

עפ"ת 32360/06/22 - ליאור שוקר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 32360-06-22 שוקר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90517887023

בפני כבוד השופט העמית צלקובניק
מעורר ליאור שוקר
נגד מדינת ישראל
משיבה
ב"כ המערער - עו"ד לז נקש
ב"כ המשיבה - עו"ד שמי לוי

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופטת מ' כהן) בהמש 11856-04-22 מיום 6.6.22 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 28.4.22 להארכת מועד להישפט בגין עבירת מהירות מיום 24.5.20. בהודעת תשלום הקנס צוין כי המועד האחרון לתשלום הקנס או להגשת בקשה להישפט הוא 27.10.22. אין חולקין כי הקנס בגין הדוח שולם ביום 12.10.20.

לטענת המערער לא ידע אודות קיומו של הדוח שכן לא קיבל לביתו את הודעת הקנס ולא הוצג אישור מסירה. המערער טען בנוסף, כי רעייתו שילמה את הקנס (באמצעות כרטיס האשראי של אמה), לאחר שתחילה ביקשה לשלם עבור דוח אחר ונודע לה אז על קיומו של הדוח דנא, והיא החליטה לשלמו משום שחששה מהיווצרות תוספת פיגורים. התשלום בוצע כנטען, ללא ידיעת המערער, שלמד על קיומו של הדוח רק בחודש אפריל 22 עת פנה למשרד הרישוי לברר עניין אחר. עוד טען המערער כי במועד העבירה היה הרכב בשימוש של חבר. הוגשו תצהירים של המערער, בת הזוג והחבר, מר ניר שלמה.

בית משפט קמא קבע בהחלטתו כי הבקשה הוגשה ב"איחור רב"; תשלום הקנס מהווה הודאה בעבירה, הרשעה ונשיאה בעונש. טענת המערער כי אחר נהג ברכב אינה מהווה חשש להיווצרות עיוות דין.

בהודעת הערעור נטען, כי הבקשה לא הוגשה בשיהוי, נוכח המועד בו נודע למערער לראשונה על קיום הדוח, וכי לא הוצג אישור מסירה על משלוח הודעת הקנס. הטענה בדבר השימוש ברכב לא נטענה בעלמא, והוצג תצהיר. באשר לעצם התשלום מפנה ב"כ המערער להחלטות שניתנו במקרים שונים בהן ניתנה הארכת מועד להישפט לאחר תשלום קנסות. עוד נטען לאמינות מצלמה א-3.

על פי הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, רואים במי ששילם קנס שהוטל "כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו". הוראה זו אינה מקימה אומנם מחסום בפני אפשרות להגיש

בקשה להארכת מועד להישפט, אולם נדרשים "נימוקים מיוחדים" להיעתר לבקשה על פי הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, ונימוקים אלה נדרשים ביתר שאת כאשר פסק הדין בעקבות תשלום הקנס, הפך לחלוט.

הטענה כי אחר שילם את הקנס אינה מסייעת, והדברים הובהרו לא אחת בפסיקת בית המשפט העליון. (ראו בעניין זה רע"פ 2600-22 **דורון חתן נ' מדינת ישראל**, 11.5.22). גם אם תתקבל הטענה כי הקנס שולם על ידי אשת המערער, הרי שעולה הנחה כי דבר קיומו של הדוח לא נעלם מעיני המערער נוכח תשלום הקנס במסגרת המשפחתית, ואין בתצהירה של אשת המערער כדי להפריך הנחה זאת, ועולים מהתצהיר פרטים כלליים וסתמיים, ללא הבהרות, באילו נסיבות לאשורן שולם הדוח, ומדוע לא טרחה המצהירה לגלות אוזנו של המערער בדבר קיומו של הדוח, במשך שנתיים ימים עד פנייתו לרשות הרישוי.

גם הטענה לגבי השימוש ברכב על ידי אחר אין בה כדי לשכנע נוכח כך שבתצהירו של ניר, שנמסר כשנתיים לאחר מועד העבירה, צוין בצורה כללית כי הרכב היה ברשותו, בלא שנמסרו פרטים כלשהם לגבי נסיבות ביצוע העבירה, ומדוע שולם הקנס על ידי המערער שעה שנטען כי ניר נהג ברכב.

משלא נטענה בתצהירים טענה כלשהי לגבי מהירות הנסיעה בעת ביצוע הנהיגה, אין מקום ממילא, לטענה הנוספת בדבר אמינות מצלמת המהירות.

הערעור נדחה לפיכך.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"א תמוז תשפ"ב, 10 יולי 2022, בהעדר הצדדים.